

Cadoul de Crăciun

E noaptea de Ajun. Bradul și-a aprins luminițele. Jucării strălucitoare, de toate culorile zâmbesc fericite agățate de crenguțe. Tăcut, privește bradul împodobit de sărbătoare și ochii i se umplu de lacrimi. În copilărie nu a avut parte de un asemenea brad. Înainte, de Crăciun bunica scotea de pe undeva brăduțul de plastic. Îl învălătuca cu fășii strălucitoare, anina singura jucărie de sticlă, iar din foi de hârtie tăia mulțime de fulgi, apoi îi lipea pe sticlele ferestrelor și lui i se părea că nimic mai frumos nu poate să existe pe lume.

Nu și-a cunoscut niciodată tatăl. Îl părăsise când era micuț... A avea patru ani când a plecat mama. Nu-și amintește prea bine ziua aceea, dar ține minte că mama l-a întrebat ce cadou să-i aducă, de acolo, de departe.

- O minge de cauciuc, a răspuns băiețelul, pentru că nu prea se găseau prin magazine.

- Când te întorci? și-a întrebat mama. Ea l-a sărutat, și-a stăpânit cu greu lacrimile, apoi i-a răspuns: "De Crăciun. O să mă strădui să revin de Crăciun..."

A venit Crăciunul și sub brăduțul de plastic a găsit o minge.

- Ți-a adus-o moșul, i-a zis bunica. E de la mama... Nu a putut să vină... Stăpânul la care lucrează nu i-a permis... Nu te supăra. O să strângă mulți bani și se va întoarce acasă. Mînea păstrează-o. În ea e o părticică din sufletul mamei tale. Când o vei privi, vei ști că mama, oriunde-ar fi, se gândește la tine. Și te iubește... Foarte mult te iubește...

În vara anului următor s-a apropiat de bunica cu o carte în mână.

- Bunico, învață-mă, te rog, să scriu și să citesc!

- Pentru ce? s-a mirat bunica. Până începi școala mai ai. O să reușești...

- Învață-mă, bunico! Vreau să-i scriu o scrisoare lui Moș Crăciun!

A insistat, nu s-a dat bătut și până-n toamnă știa să scrie și să citească. A scris scrisoarea și i-a dat-o bunicii să o ducă la poștă.

Când a venit Crăciunul a găsit sub brăduț un fluieraș.

- Nu am nevoie de fluieraș! a strigat atunci. I-am cerut moșului să mi-o aducă pe mama! Moș Crăciun nu citește toate scrisorile! Sau mama a uitat de mine!

A plâns toată noaptea, cu greu a adormit și abia a doua zi bunica a reușit să-i explice:

- Dacă ai ști, puiule, câți copii îi cer moșului să le aducă înapoi părinții împrăștiți prin lume... Mulți sunt nevoiți să lase tot: casă, masă, copii, părinți, ca să-și caute o bucată de pâine... Nimeni nu o face de prea mult bine... O forță nevăzută îi mână și ei pleacă, pleacă cu inima frântă, dar într-o bună zi vor reveni. Îi va aduce Moș Crăciun ori se vor întoarce singuri... Acum, însă, sania moșului e prea mică încât să încapă toate mamele ce sunt așteptate cu nerăbdare acasă... Nu te supăra. Acest fluieraș pe care ți l-a dat e unul minunat. Învață să cânti! Prin cântece, gândurile și dorințele tale vor fi auzite de mama...

De câte ori cânta credea sincer că acolo, în țara aceea îndepărtată, mama îl aude și se grăbește să vină.

Când l-a dus bunica pentru prima dată la școală, privea cu tristețe la fețele fericite ale copiilor ce stăteau alături de părinții lor. O iubea foarte mult pe bunica, dar nici ea, nici fluierul, nici mingea nu-i stingeau dorul de mama. N-o mai întreba nimic pe bunica. O vedea mereu tristă și abătută. Tot mai des scotocea sărmana prin gentuță, scotea niște medicamente, le bea apoi un timp stătea culcată.

- Nu te îngrijora, îi zicea. Acuș o să treacă... Cântă-mi un cântec! Cânti atât de frumos... Mi se liniștește inima dacă te ascult...

L-a orfelinat a luat doar câteva fotografii, mingea și fluierul. Apoi au venit un bărbat și o femeie, care i-au spus că vor să-i fie părinți. S-a bucurat.

- O vom găsi pe mama ta..., i-au promis.

Nu l-au mințit. Mai târziu, mare fiind, a aflat că mama, într-o iarnă, înainte de Crăciun, a ieșit din casa în care locuia în țara aceea străină spunând că se întoarce la băiatul ei și de atunci nimeni nu a mai văzut-o... Părinții adoptivi i-au dat tot ce a avut nevoie. Era înconjurat de dragoste și de bunățate. Întotdeauna i-au răspuns la toate întrebările. Și doar la întrebarea ce forță nevăzută a mînat-o pe mama în lume nu au putut să-i răspundă. Acum știe răspunsul, dar nu mai poate reface nimic...

Astăzi fluierul său scoală sălile de concert în picioare.

Printre mulțimea de spectatori i se pare uneori că vede fața mamei și a bunicii. Amândouă se bucură și se mîndresc cu el. Iar în mingea pe care o ține deseori în mână, simte că a rămas o părticică din sufletul celeia care i-a dat viață.

Adaptare după Emilia Plugaru